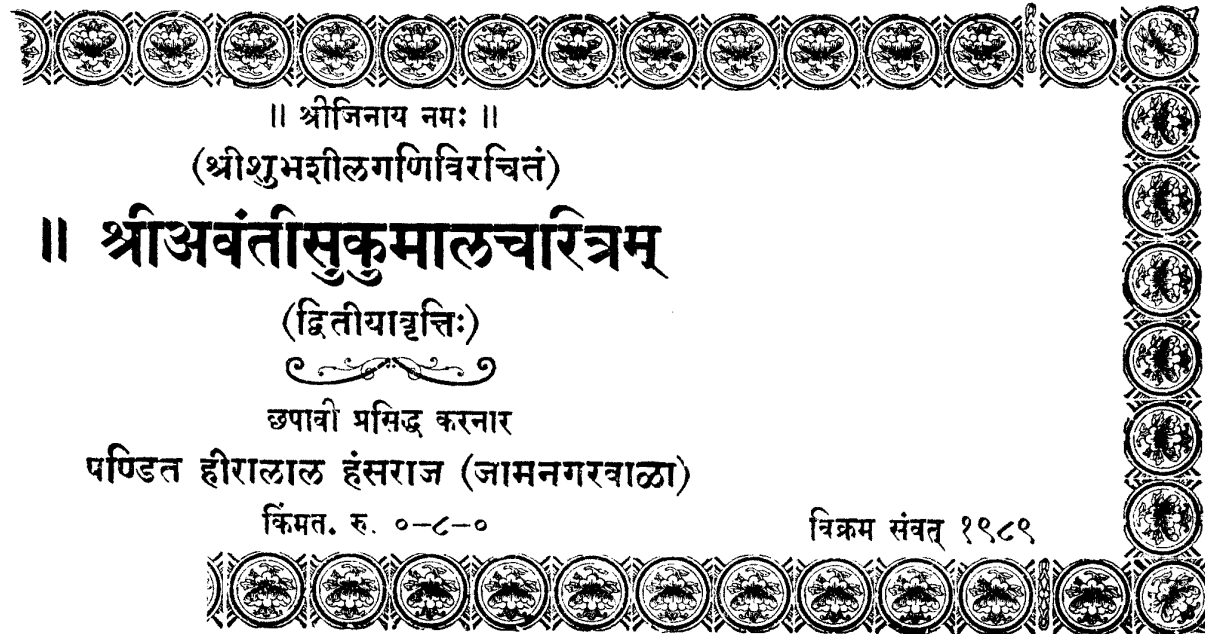
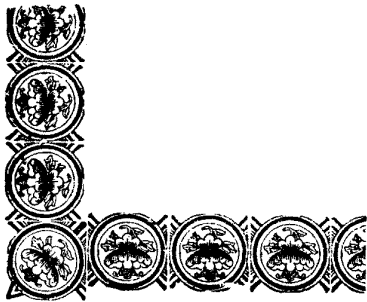

श्रीमद् बुद्धिदीप्तसागरसूरी
 जैन ज्ञान भण्डार भाग ६.
 क्रमांक _____
 विषयांक ५२
 विषय _____

॥ श्रीजिनाय नमः ॥

(श्रीशुभशीलगणिविरचितं)

॥ श्रीअवंतीसुकुमालचरित्रम्

(द्वितीयावृत्तिः)

छपावी प्रसिद्ध करनार

पण्डित हीरालाल हंसराज (जामनगरवाळा)

किंमत. रु. ०-८-०

विक्रम संवत् १९८९

अवंती०

॥ १ ॥

॥ श्रीजिनाय नमः ॥

॥ श्री चारित्रविजयगुरुभ्यो नमः ॥

॥ अथ श्रीअवंतीसुकुमालचरित्रं प्रारभ्यते ॥

(कर्त्ता—श्रीशुभशीलगणो)

छपावी प्रसिद्ध करनार—पंडित श्रावक हीरालाल हंसराज (जामनगरवाळा)

श्वापदादिकृतान् योऽत्र । सहते चोपसर्गकान् ॥ प्राप्नोति चिंतितं स्थान—मवंतीसुकुमालवत्. अथ श्रीआर्यसुहस्तिनामानः सूरयो भूवलये विहरंतो भव्यजीवांश्च प्रतिबोधयंतोऽन्येद्युः श्रीदेवाधिदेवप्रतिमा-
 खंदनार्थमवंतिनगर्यां समाययुः. तत्र च ते श्रीसुहस्तिसूरयः साधुपरिवारयुता नगरनिकटे उद्याने स्थिताः.
 एवं तान् श्रुतपारगान् श्रीआर्यसुहस्तिसूरिवरानुद्याने स्थितान् विज्ञाय सहर्षा नगरलोकास्तेषां वंदनार्थं
 तत्र समाययुः. यतः—विना गुरुभ्यो गुणनीरधिभ्यो । जानाति धर्मं न विचक्षणोऽपि ॥ विना प्रदीपं

चरित्रम्

॥ १ ॥

अवंती०

॥ २ ॥

शुभलोचनोऽपि । निरीक्षते कुत्र पदार्थसार्थं ॥ १ ॥ अवद्यमुक्ते पथि यः प्रवर्तते । प्रवर्तयत्यन्यजनं च
 निःस्पृहः ॥ स एव सेव्य स्वहितैषिणा गुरुः । स्वयं तरंस्तारयितुं क्षमः परं ॥ २ ॥ विदलयति कुबोधं
 बोधयत्यागमार्थं । सुगतिकुगतिमार्गौ पुण्यपापे व्यनक्ति ॥ अत्रगमयति कृत्याकृत्यभेदं गुरुर्यो । भवजल-
 निधिपोतस्तं विना नास्ति कश्चित् ॥ ३ ॥ ततः सर्वेषु लोकेषु यथास्थानं समुपविष्टेषु गुरुभिर्देशना प्रा-
 रब्धा, यथा —आर्यदेशकुलरूपबलायु—बुद्धिबन्धुरमवाप्य नरत्वं ॥ धर्मकर्म न करोति जडो यः । पोतमु-
 ज्झति पयोधिगतः सः ॥ १ ॥ यः प्राप्य दुःप्राप्यमिदं नरत्वं । धर्मं न यत्नेन करोति मूढः ॥ क्लेशप्र-
 बन्धेन स लब्धमब्धौ । चिन्तामणिं पातयति प्रमादात् ॥ २ ॥ आदित्यस्य गतागतैरहरहः संक्षीयते जी-
 वितं । व्यापारैर्बहुकार्यभारगुरुभिः कालो न विज्ञायते ॥ दृष्ट्वा जन्मजराविपत्तिमरणं त्रासश्चनोत्पद्यते ।
 पोत्वा मोहमयीं प्रमादमदिरा मुन्मत्तभूतं जगत् ॥ ३ ॥ प्रमादः परमो द्वेषो । प्रमादः परमं विषं ॥ प्र-
 मादो मुक्तिपूर्दस्युः । प्रमादो नरकालयः ॥ ४ ॥ अतो भो भव्याः ! प्रमादं परिहृत्य मोक्षसुखदायके
 धर्मे आदरो विधेयः. एवं सूरिवराणां धर्मोपदेशं श्रुत्वा बहवो धर्मार्थिनो भव्यमनुष्या सम्यक्त्वमूलानि

चरित्रम्

॥ २ ॥

अवंती०

॥ ३ ॥

द्वादशश्राद्धव्रतानि जग्रहुः. अथ तत्रैवावंत्यां नगर्यां भद्राभिधः श्रेष्ठिवर्यो वसतिस्म, तस्य भद्रानाम्नी शी-
लादिभूरिगुणगणालंकृता भार्यावभूव. तौ दंपती जैनधर्मरतौ सर्वदा शुभभावेन देवगुरुभक्तिं कुर्वतिस्म.
एवं धर्मकार्यपरयोस्तयोरन्येद्युः शुभस्वप्नसूचितो नंदनोऽभूत् हृष्टाभ्यां मातापितृभ्यां तस्य जन्मोत्सवो
विहितः. पुत्रमुखं च दृष्ट्वा तौ दम्पती परमानंदं प्रापतुः, यतः—उत्पतन्निपतन् रिखन् । हसन् लालाव-
लीर्वमन् ॥ कस्माश्चिदेव धन्यायाः । क्रोडमायाति नंदनः ॥ १ ॥ शर्वरीदीपकश्चंद्रः । प्रभाते रविदीपकः॥
त्रैलोक्यदीपको धर्मः । सुपुत्रः कुलदीपकः ॥ २ ॥ एवं हृष्टाभ्यां मातापितृभ्यां तस्य बालस्यावंतीसुकु-
माल इति नाम महोत्सवपूर्वकं विहितं. अथ स भद्राभिधः श्रेष्ठी तं बालं पाठशालायां कलाभ्यासार्थं
कलाचार्यपाश्र्वे प्रेषयामास. तत्र सोऽवंतीसुकुमालोऽपि सकलकलाभ्यासनिपुणो बभूव, ततः स भद्रश्रे-
ष्ठ्यपि तं श्रीभार्यसुहस्तिनमाचार्यवरमुद्याने समेतं निशम्य तेषां वंदनार्थं परिवारयुतो ययौ. तत्र तेन
सपरिवारेण विधिपूर्वकं ते सूरिवरा वंदिताः, सूरिभिरपि तेभ्यो धर्मपदेशो दत्तः, यथा—विलंबो नैव
कर्तव्य । आयुर्याति दिने दिने ॥ न करोति यमः क्षांतिं । धर्मस्य त्वरिता गतिः ॥ १ ॥ रम्येषु वस्तुषु

चरित्रम्

॥ ३ ॥

अवंती०

॥ ४ ॥

मनोहरतां गतेषु । रे चित्त केदमुपयासि किमत्र चित्रं ॥ पुण्यं कुरुष्व यदि तेषु तवास्ति वांछा । पुण्यं विना न हि भवंति समीहितार्थाः ॥ २ ॥ पुनः प्रभातं पुनरेव शर्वरो । पुनः शशांकः पुनरुत्थितो रविः ॥ कालस्य किं गच्छति याति जीवितं । तथापि मूढः स्वहितं न बुध्यते ॥ ३ ॥ ग्रामांतरे विहितशंखलकः प्रयाति । सर्वोऽपि लोक इह रूढिरिति प्रसिद्धा ॥ मूढस्तु दीर्घपरलोकपथप्रयाणे । पाथेयमात्रमपि नो विदधात्यधन्यः ॥ ४ ॥ इत्यादिधर्मोपदेशं गुरुमुखान्निशम्य ताभ्यां दंपतीभ्यां सम्यक्त्वमूलानि द्वादश-
 श्राद्धव्रतानि स्वोक्तानि. ततस्तया भद्रया श्रेष्ठिन्या गुरुभ्यो विज्ञप्तिः कृता, हे भगवन् ! यूयमस्माकमु-
 परि कृपां विधाय नगरमध्ये समेत्य मदोयोपाश्रये चतुर्मासीं कुरुध्वं ? गुरुभिरुक्तं भो श्राविकोत्तमे ! य-
 थावसरं विलोकयिष्यामः. ततः स भद्रः श्रेष्ठी स्वपरिवारयुतो गुरुभ्यो वंदनं विधाय नगरमध्ये निजगृहे
 समाययौ. अथ कियद्दिनानंतरं ते श्रीआर्यसुहस्तिसूरयोऽपि तस्या भद्राश्रेष्ठिन्या विज्ञप्त्या पुरोमध्ये स-
 मेत्य परिवारयुतास्तस्या एव गृहनिकटे उपाश्रयमध्ये चतुर्मासीं स्थिताः. अथान्येद्युः प्रदोषसमये प्रति-
 क्रमणक्रियानंतरं ते श्रीसूरिवरा मधुरया गिराऽदरपूर्वकं श्रीनलिनीगुल्माध्ययनपाठं गुणयंतिस्म, तदा

चरित्रम्

॥ ४ ॥

अवंती०

॥ ५ ॥

भद्रात्मजः सोऽवंतीसुकुमालो निजालये द्वात्रिंशल्ललनाभिः समं विविधप्रकारान् विलासभोगान् भुञ्जान
 उन्निद्रो गुरुवरैर्गुण्यमानं तन्नलिनोगुल्माध्ययनगठमशृणोत्. तत् श्रुत्वा स लघुकर्मा निजचेतसीति दध्यौ,
 किमिदं गुरुभिः पठ्यमानवर्णनं नलिनोगुल्मविमानं मया क्वापि विलोकितमस्ति ? एवं पुनः पुनरुहापो-
 हपरः सोऽवंतीसुकुमालो जातिस्मरणज्ञानमवाप्तवान्. तेन ज्ञानेन च तेनेति ज्ञातं, यत्पूर्वस्मिन् भवेऽहं न-
 लिनोगुल्मविमाने देवोऽभवं, तत्र विमाने च मया यानि सुखानि विलसितानि, तेषां सुखानामग्रे मयेह
 भुज्यमानमिदं सुखं न किञ्चिदपि. तत्सुखैतत्सुखयोर्मैरुसर्षपयोरिवांतरं विद्यते. यतः—देवस्स देवलोए ।
 जं सुहं तं नरो सुभणिओवि ॥ न भणइ वाससएणवि । जस्सवि जोहासयं हुज्जं ॥ १ ॥ इति विमृश्य
 सोऽवंतीसुकुमालो नलिनोगुल्मविमानसुखलाभोत्सुकस्तासां विलासवतीनामपि निजस्त्रोणां भोगविलासां-
 स्तृणवत्यक्त्वा विरक्तीभूय गुरुपार्श्वे गमनोत्सुको जातः, निजमनसि च स एवं मन्यतेस्म, यथा—दाराः
 परभवकारा । बंधुजनो बंधनं विषं विषयाः ॥ कोऽयं जनस्य मोहो । ये रिपवस्तेषु सुहृदाशाः ॥ १ ॥
 त्यक्तेऽपि वित्ते दमितेऽपि चित्ते । ज्ञातेऽपि तत्त्वे गलिते ममत्त्वे ॥ दुःखैकगेहे विदिते च देहे । तथापि

चित्रम्

॥ ५ ॥

अवंती०

॥ ६ ॥

मोहस्तरुणप्रगेहः ॥ २ ॥ जानामि क्षणभंगुरं जगदिदं जानामि तुच्छं सुखं । जानामीन्द्रियवर्गमेतमखिलं
 स्वार्थैकनिष्ठं सदा । जानामि स्फुरिताचिरद्युतिचलं विस्फुर्जितं संपदां । नो जानामि तथापि कःपुनर-
 सौ मोहस्य हेतुर्मम ॥ ३ ॥ एवमिहभवाद् वैराग्यपरोऽपि नलिनोगुल्मविमानसुखाधिगमेच्छया सऽव-
 तीसुकुमालो निजप्रासादात्तत्कालमुत्तीर्य श्रीआर्यसुहस्तिगुरोः पार्श्वे समाययौ. तत्र भक्तिपूर्वकं गुरुन्नम-
 स्कृत्य स पप्रच्छ, हे भगवन् ! यूयं किमधुनैव नलिनोगुल्मविमानादत्र समायाताः ? येन श्रीपूज्यैस्तत्र-
 त्यं सकलं स्वरूपं कथ्यमानमस्ति. तत् श्रुत्वा गुरुभिः प्रोक्तं, भो महाभाग ! वयमधुना तत्र विमाने न
 गताः स्मः, इदानीमस्माभिस्तद्विमानं लोचनाभ्यामपि दृष्टं नस्ति. किंतु श्रीभगवता सिद्धांतोक्तं श्रीन-
 लिनोगुल्मविमानस्वरूपपाठं वयमधुना गुणयामः. किंच तस्मिन् विमाने ये देवाः समुत्पद्यते, तेऽतोवसु-
 खानि विलसन्ति. तत् श्रुत्वा सोऽवन्तीसुकुमालो गुरुन् प्रति जगौ, हे भगवन् ! जातिस्मरणज्ञानतोऽहं जा-
 नामि यत् पूर्वभवेऽहं तत्रैव विमाने सुरतया समुत्पन्नोऽभवं, आयुःक्षये च ततश्च्युत्वाहमत्र मनुष्यलोके
 समुत्पन्नोऽस्मि. अथ तद्विमानसुखस्मरणादहमत्र मनुष्यलोके स्थातुं नेच्छामि, अथैतां मदोयललनाश्रे-

चरित्रम्

॥ ६ ॥

अवंती०

॥ ७ ॥

णिमहं राक्षसीतुल्या मन्ये, अतस्ताभ्योऽहं विरक्तो जातोऽस्मि, यतः—दुरितवनघनाली शोककासारपाली । भवकमलमराली पापतोयप्रणाली ॥ विकटकपटपेटी मोहभूपालचेटी । विषयविषभुजंगो दुःखसारा कृशांगी ॥ १ ॥ स्मितेन भावेन मदेन लज्जया । पराङ्मुखैर्धकटाक्षवोक्षितैः ॥ वचोभिरोष्याकलहेन लीलया । समंतपार्श्वं खलु बंधनं द्वियः ॥ २ ॥ संमोहयंति मदयंति विडम्बयंति । निर्भर्त्सयंति रमयंति विषादयंति ॥ एताः प्रविश्य सदयं हृदयं नराणां । किं नाम वामनयना न समाचरंति ॥ ३ ॥ पापागारमिदं वपुर्मलभृतं दृष्टिः सदोषाकुला । वक्त्रं चर्ममयं विगंधि कलुषं मांसोत्कराभौ स्तनौ ॥ जंघाद्यस्थिविभूषितं च सकलं यस्या विरूपं सदा । पश्यन्नप्ययमातनोति हृदये रागी कथं संमदं ॥ ४ ॥ ततो हे भगवन् ! मह्यं कृपां विधाय दीक्षां यच्छत, येन मदीयं जन्म कृतार्थं करोमि. तत् श्रुत्वा गुरुभिरुक्तं, भो महाभाग ! तव मातृपितृबंधुप्रभृतीनां मनुजांविनास्माभिस्ते दीक्षा दातुं न शक्यते. तत् श्रुत्वा तद्विमानगमनोत्सुकीभूतेन तेनावंतीसुकुमालेन स्वयमेव तत्कालं दीक्षा गृहीता. ततः सोऽवंतीसुकुमालो वनमध्ये श्मशाने गत्वा कायोत्सर्गध्यानस्थस्तस्थौ, निजहृदये मनुष्यशरीरासारतां च चिंतयामास, यथा—

चरित्रम्

॥ ७ ॥

अवन्तो०

॥ ८ ॥

अमेध्यपूर्णं कृमिजालसंकुले । स्वभावदुर्गन्ध अशौच अध्रुवे ॥ कलेवरे मूत्रपुरीषभाजने । रमन्ति मूढा
 विरमन्ति पण्डिताः ॥ १ ॥ इदं शरीरं परिणामदुर्बलं । पतत्यवश्यं श्लथसंधिजर्जरं ॥ किमौषधैः क्लिश्यन्ति
 मूढा दुर्मते । निगमयन् धर्मरसायनं पिब ॥ २ ॥ कस्तूरी पृषणां रदाः करटिनां कृत्तिः पशूनां पयो । घे-
 नूनां छदमंडलानि शिखिनां रोमाण्यवीनामपि ॥ पुच्छस्नायुवसाविषाणनखरस्वेदादिकं किञ्चन । स्या-
 त्कस्याप्युपकारि मर्त्यवपुषो नामुष्य किञ्चित्पुनः ॥ ३ ॥ जन्मेदं न चिराय भूरिभयदा लक्ष्म्याऽपि नैव स्थि-
 राः । किंवाकांतफला नितांतकटवः कामाः क्षणध्वंसिनः ॥ आयुः शारदमेघचंचलतरं ज्ञात्वा तथा यौ-
 वनं । हे लोकाः कुरुतादरं प्रतिदिनं धर्मेऽध्वविध्वंसिनि ॥ ४ ॥ इत्यादिशरीरासारतां चिंतयन् स कायो-
 त्सर्गेण स्थितः । इतस्तस्यावन्तीसुकुमालस्य पूर्वभवसंबन्धिनी प्रिया पूर्वमपमानीता मृत्वा शृगाली जाता-
 भूत् सा क्षुधातुरा शृगाली निजापत्यगणयुता दैवयोगेन रात्रौ तत्र श्मशाने समागता । तत्र निजपूर्वभ-
 वस्वामिनं स्वीयापमानकारकं तमवन्तीसुकुमालं कायोत्सर्गस्थितं दृष्ट्वा समुल्लसितस्वाभाविकवैरानुभावा सा
 शृगाली क्रोधातुरा निजापत्यैः सह तदीयशरीरं खंडंखंडं त्रोटयामास । अवश्यं भाविना भावान्निवारयितुं

चरित्रा

॥ ८ ॥

अवंती०

॥ ९ ॥

न कोऽपि समर्थः, यतः—पातालमाविशतु यातु सुरेंद्रलोक-मार्गेहतु क्षितिधराधिपतिं सुमेहं ॥ मंत्रो-
षधैः प्रहरणैश्च करोतु रक्षां । यद्भावि तद्भवति नात्र विचारहेतुः ॥ १ ॥ अथैवं शृगाल्या विदार्यमाणश-
रीरोऽवंतीसुकुमालस्तस्यै मनागपि निजमनसा क्रोधं न चकार. प्रत्युत निजहृदये इति विचारयामास—
नो विद्या न च भेषजं न च पिता नो बांधवा नो सुता । नाभीष्टा कुलदेवता न जननी स्नेहानुबधा-
न्विता ॥ नार्थो न स्वजनो न वा परिजनः शारीरिकं नो बलं । नो शक्राः सततं सुरासुरवराः संधातु-
मायुः क्षमाः ॥ १ ॥ सदा सदाचारपरायणात्मनां । विवेकधाराशतधौतचेतसां ॥ जिनोदितं पंडितमृत्यु-
मीयुषां । न जातु शोच्यं महतां महीतले ॥ २ ॥ त्यक्त्वा पुत्रधनादिमोहममतां कृत्वांतिमालोचना-मु-
च्चार्य व्रतमालिकामनशनं चादाय बीतस्पृहः ॥ सर्वप्राणिषु निष्कषायहृदयः कृत्वा त्रिधा क्षामणां । ध-
न्यः पंचनमस्कृतिस्मृतिपरः कोऽपि त्यजेत स्वं वपुः ॥ ३ ॥ जातस्य हि ध्रुवं मृत्यु-ध्रुवं जन्म मृतस्य च ॥
तस्मादपरिहार्येऽर्थे । का तत्र परिदेवना ॥ ४ ॥ एवं निजहृदि विचारयन् साऽवंतीसुकुमालो मुनिः शु-
भध्यानात्तं मनुष्यदेहं त्यक्त्वा तदानोमेव पुनर्देवलोके नलिनीगुल्मविमाने समुत्पन्नः. अथ प्रातस्तस्य

चरित्रम्

॥ ९ ॥

अवंती०

॥ १० ॥

मातापितरौ प्रियाश्च तमवंतीसुकुमालमदृष्ट्वा भृशं शोकानुरा बभूवुः, नानाविधविलापांश्च चक्रुः. तदा श्रीआर्यसुहस्ति गुरवस्तान् सर्वानप्याश्वास्य तस्यावंतीसुकुमालस्य सर्वमपि निशावृत्तातं जगुः, तदनंतरं च तेभ्यः प्रोक्तं अथ यूयं शोकं मा कुरुत ? स महापुण्यशालो अवंतीसुकुमालो निजदेहं परित्यज्य न-
 लिनोगुल्मविमाने समुत्पन्नोऽस्ति, तत्र च देवांगनाभिः सह नानाविधविषयसुखानि भुंजानोऽस्ति. तद्वृ-
 त्तांतं श्रुत्वा तस्य मातापितरौ स्त्रियश्चातीवस्वेदं प्राप्ता मोहेन भृशं विलापान् कुर्वन्तिस्म, यतो जगति मोहत्यागकरणं दुर्लभं. यदुक्तं—त्यक्तेऽपि वित्ते दमितेऽपि चित्ते । ज्ञातेऽपि तत्त्वे गलिते ममत्वे ॥ दुःखै-
 कगेहे विदिते च देहे । तथापि मोहस्तरुणप्ररोहः ॥ १ ॥ जानामि क्षणभंगुरं जगदिदं जानामि तुच्छं
 सुखं । जानामीन्द्रियवर्गमेनमखिलं स्वार्थैकनिष्ठं सदा ॥ जानामि स्फुरिताचिरद्युतिचलं विस्फुर्जितं संप-
 दां । नो जानामि तथापि कः पुनरसौ मोहस्य हेतुर्मम ॥ २ ॥ एवं तान् सर्वान् विलापान् कुर्वतो दृष्ट्वा
 तच्छोकव्यपोहार्थं गुरुभिस्तेभ्य उपदेशो दत्तः, यथा—जातस्य हि ध्रुवं मृत्यु—ध्रुवं जन्म मृतस्य च ॥
 तस्मादपरिहार्येऽर्थे । का तत्र परिदेवना ॥ १ ॥ संयोगाः स्युर्वियोगांता । विपत्सीमाश्च संपदः ॥ स्यादा-

चरित्रम्

॥ १० ॥

अवंती०

॥ ११ ॥

नंदो विषादांतो । मरणांता जनिर्ध्रुवं ॥ २ ॥ वज्रकायशरीराणा-मर्हतां यद्यनित्यता ॥ कदलीसारतुल्येषु ।
 का कथा शेषजंतुषु ॥ ३ ॥ उत्पत्तिरत्रास्ति विपत्तिसंयुता । न कोऽप्युपायोऽस्त्यमृतौ शरीरिणां सर्व-
 क्षिते चाध्वनि सर्वदावहे । ध्रुवे शुचा किं सुकृतं विधीयते ॥ ४ ॥ रुदता कुत एव सा पुन-र्न शुचा
 नानुमृतापि लभ्यते ॥ परलोकजुषां स्वकर्मभि—र्गतयो भिन्नपथा हि देहीनां ॥ ५ ॥ सदा सदाचारप-
 रायणात्मनां । विवेकधाराशनधौतचेतसां ॥ जिनोदितं पंडितमृत्युमीयुषां । न जातु शोच्यं महतां मही-
 तले ॥ ६ ॥ अर्हद्भक्तिमतां गुरुस्मृतिजुषां क्रोधादिशत्रुद्विषां । शक्त्या पंचनमस्कृतिं च जपतामाज्ञाविधिं
 तन्वतां ॥ इत्थं सिद्धिनिबंधनोद्यतधियां पुंसां यशःशालिनां । श्लाघ्यो मृत्युरपि प्रणष्टरजसां पर्यंतकाला-
 गतः ॥ ७ ॥ गुरुमुखादित्याद्युपदेशं श्रुत्वा शोकं परिहृत्य ते सर्वेऽपि गृहमध्ये प्राप्ताः, अथ यत्र स्थाने
 सोऽवंतीसुकुमालो देहं त्यक्त्वा स्वर्गे गतस्तत्र स्थाने तस्य मातापितृभ्यां महाफालाभिधो जिनप्रासादः
 कारितः, तत्र श्रीपार्श्वनाथप्रतिमा ताभ्यां स्थापिता, ततस्तस्य ताः सर्वा अपि प्रिया गुरोः पार्श्वे दीक्षां
 जगृहुः ॥ इति श्रीअवंतीसुकुमालचरित्रं समाप्तं ॥ श्रीरस्तु ॥

चरित्रम्

॥ ११ ॥

अवंती०

॥ १२ ॥

आ चरित्र श्रीगुभशीलगणीजीए रचेला कथाकोष नामना ग्रंथमांथी उद्धरीने तेनी मूलभाषामां बनता
 प्रयासे सुधारो वधारो करी जामनगरनिवासी पंडित श्रावक हीरालाल हंसराजे स्वपरना श्रेयने
 माटे पोताना श्रोजेनभास्करोदय प्रेसमां छापोने प्रसिद्ध कर्यु.
 ॥ समाप्तोऽयं ग्रंथः गुरुश्रीमच्चारित्रविजयसुप्रसादात् ॥

चरित्रम्

॥ १२ ॥

